

真夏の方程式

สมการ
กลาง
ฤดูร้อน

ปริศนารักฆาตกรศพริมทะเล

ฮิงาชิโนะ เคโงะ เซียน
ทินภาส พาหะนิชย์ แปล

สมการกลางฤดูร้อน 真夏の方程式

อิงชิโนะ เคโงะ เขียน
ทินภาส พาหะนิชย์ แปล

MANATSU NO HOTEISHIKI by HIGASHINO Keigo

Copyright © 2011 HIGASHINO Keigo

All rights reserved.

Original Japanese edition published by Bungeishunju Ltd., Japan in 2011.

Thai translation rights in Thailand reserved by BookTime Co., Ltd.

under the license granted by HIGASHINO Keigo arranged with Bungeishunju Ltd., Japan through Japan UNI Agency, Inc., Tokyo and Arika Interrights Agency, Bangkok.

พิมพ์ครั้งที่ 1 พฤษภาคม 2562

จัดพิมพ์โดย สำนักพิมพ์ ไคฟูกุ ในเครือ บริษัท ไคฟูกุ ครีเอเตอร์ จำกัด

ISBN 978-616-448-016-2

เคโงะ, อิงชิโนะ.

สมการกลางฤดูร้อน.- กรุงเทพฯ : ไคฟูกุ ครีเอเตอร์, 2562.

352 หน้า.

1. นวนิยายญี่ปุ่น. I. ทินภาส พาหะนิชย์, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

895.63

ISBN 978-616-448-016-2

คลิกสั่งซื้อได้ที่นี้

@booktime

ประธานกรรมการบริหาร

ผู้จัดการสำนักพิมพ์

ที่ปรึกษา

บรรณาธิการบริหาร

บรรณาธิการเล่ม

บรรณาธิการประสานงาน

ออกแบบปกฉบับภาษาไทย

ศิลปินกรรม

พิสูจน์อักษร

ฝ่ายการตลาด

ฝ่ายขาย

ฝ่ายประสานงานโรงพิมพ์

จัดจำหน่ายโดย

จินตนา เฉลิมชัยกิจ

อลีน เฉลิมชัยกิจ

ลัดตรา วรสูมาวงษ์ นิเวประระ

วรุทม์ ทองเชื้อ

นันทวัฒน์ สกลกุล

Wonsuk28

ณัฐพงษ์ ภาคีแพทย์

Vinussa

ธนาภรณ์ ก๊กใหญ่

อัคคณัฐ ชูมนุม

มนัญชยา ศิริวงษ์, อุดร ปัญญาชัย

สุรินทร์ บุระณา

สายส่งสุภาพใจ บริษัท บู้ค ไทม์ จำกัด

214 ซ.พระรามที่ 2 ซอย 38 แขวงบางมด เขตจอมทอง
กทม. 10150

โทรศัพท์: 024152621, 024156507

คำนำสำนักพิมพ์

แผนที่ชีวิตของ ยุกว่า มานาน นักฟิสิกส์อัจฉริยะ เต็มไปด้วยการ
ปักหมุดงานและตารางอัดแน่น แต่ก็ได้มาแสดงฝีมือการขีดเขียนยอดเยี่ยม
ณ เวทีฮาร์วาร์ด เมืองชายทะเลอันงดงาม

สนุกสาระไปกับเงื่อนไขของปมวิทยาศาสตร์ฆาตกรรมในเรื่องที่เกี่ยวข้อง
กับการเผาไหม้แบบไม่สมบูรณ์ ยังมีตัวละครเด็กสร้างความสับสนในใจในเรื่อง
อีกด้วย ส่งเสริมเรื่องการอนุรักษ์ธรรมชาติและรักห่วงใยถิ่นฐาน สะท้อนความรัก
ของพ่อแม่ที่มีต่อลูกรักยิ่งใหญ่นิ่งเงียบสิ่งอื่นใดในโลก

แถมคราวนี้ผู้อ่านจะได้เห็นอีกด้านของนักฟิสิกส์อัจฉริยะซึ่งไม่คาดว่า
จะได้เห็น...น่ารักมาก

นิยายเล่มนี้เคยพิมพ์ฉบับภาษาไทยมาแล้วในชื่อ “สมการเป็อนเลือด”
โดยสำนักพิมพ์ทาเลนส์ วัน แต่ในการพิมพ์ครั้งนี้เป็นสำนวนแปลใหม่หมด
เชื่อว่าผู้ที่เคยผ่านตาก็น่าจะได้เพลิดเพลินไปกับรูปรสสำนวนที่ต่างกัน

สำนักพิมพ์หวังว่าผู้อ่านจะได้รับความสุขตื่นเต้นลุ้นไปกับการไขคดี
ที่ไม่เคยจะธรรมดาของนักฟิสิกส์อัจฉริยะ โดย ฮิงาชิโนะ เคโงะ ในคราวนี้...อีกครั้ง

สำนักพิมพ์ไต้ฝุ่น

คำนำนักแปล

ก่อนหน้านี้ผู้แปลได้มีส่วนร่วมในการบรรณาธิการต้นฉบับแปล *กาลิเลโอ ไชคดีส์บิวญาณ* ซึ่งคุณานางิ ชุนเป นายตำรวจสืบสวนไฟแรงกับ ยุกว่า มานาน นักฟิสิกส์อัจฉริยะ คู่หูเพื่อนซี้ร่วมกันไขคดีลึกลับเหนือธรรมชาติ ก็แอบปลื้มสองตัวละครนี้อยู่ไม่เบา เมื่อได้รับการติดต่อจากสำนักพิมพ์ไดฟูกุให้เป็นผู้แปล *สมการกลางฤดูร้อน* ซึ่งเป็นหนึ่งในซีรีส์ ‘นักสืบกาลิเลโอ’ และเคยได้รับการตีพิมพ์เมื่อปี 2555 โดยสำนักพิมพ์ ทาเลนต์ วัน ผู้แปลจึงไม่ลังเลที่จะตอบตกลง ทว่าอีกใจหนึ่งก็หนักใจไม่น้อยว่าจะนำเสนอ *สมการกลางฤดูร้อน* ในปี 2562 ให้มีรสชาติที่แตกต่างจากเดิมได้อย่างไร แต่พอเริ่มลงมือแปล ก็เชื่อมั่นว่าผู้อ่านจะได้รับอรรถรสใหม่ๆ อย่างแน่นอน

อิงาชิโนะ เคโงะ ได้สะท้อนแนวคิดเรื่องการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมผ่านคดีฆาตกรรมอำพรางใน *สมการกลางฤดูร้อน* ได้อย่างแยบยล ในยามที่เมืองหลวงของเรากำลังประสบปัญหามลพิษหมอกควัน คงถึงเวลาที่เราต้องหันมาใส่ใจเรื่องการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมกันอย่างจริงจังเสียที เพราะเราต่างก็ได้รับผลกระทบจากการทำลายสิ่งแวดล้อม เช่นเดียวกับตัวละครในเรื่องที่ได้รับผลกระทบจากฆาตกรรมแตกต่างกันไป

สุดท้ายนี้ผู้แปลขอขอบคุณ คุณอลีน เฉิมชัยกิจ ผู้ก่อตั้งสำนักพิมพ์ ไดฟูกุ และทีมงานของสำนักพิมพ์ไดฟูกุทุกคนที่ช่วยกันผลักดัน *สมการกลางฤดูร้อน* เล่มนี้ให้เสร็จสมบูรณ์และส่งตรงถึงมือผู้อ่านในช่วงฤดูร้อนปีนี้พอดีพอดี หากมีข้อผิดพลาดประการใด ผู้แปลต้องขออภัยไว้ ณ ที่นี้ด้วย ผู้แปลหวังใจว่า *สมการกลางฤดูร้อน* จะมอบความบันเทิงและสาระให้แก่ผู้อ่านได้ไม่มากนักน้อย ขอเชิญร่วมให้กำลังใจสองหนุ่ม คุณานางิกับยุกว่าคดีคลายปมปริศนาฆาตกรรมเค้ล้ากลืนไอทะเลและกลืนดินปืนได้แล้ว ณ บัดนี้

ทินภาส พาหะนิชย์

กุมภาพันธ์ 2562

真夏の方程式

ฮิงาชิโนะ เคโงะ

1

ทางเชื่อมจากรถไฟซิงกันเซ็นมาต่อรถไฟธรรมดาหาไม่ยาก เมื่อขึ้นบันไดมาถึงชานชาลา ขบวนรถจอดเทียบรออยู่แล้ว ประตูก็เปิดอยู่ ทำให้ได้ยินเสียงจอแจจากภายในตู้โดยสาร

เอซากิ เคียวเฮผลอดขมวดคิ้วขณะก้าวขึ้นรถจากประตูใกล้ตัว พร้อมกับแม่บอกว่าพื้นที่ศาลไหว้บรรพบุรุษแล้วรถไฟคงไม่แน่นมาก แต่แทบจะไม่มีที่นั่งว่างเลย เบาะคู่เบาะหันหน้าชนกันแทบทุกตัวมีสามคนนั่งจับจองแล้ว เคียวเฮจึงลองเดินหาเพราะอยากนั่งคนเดียวหรือมีเพื่อนร่วมทางแค่อีกสักคนก็พอ

ผู้โดยสารส่วนใหญ่มาเป็นครอบครัว เด็กรุ่นเดียวกับเขาคือราว ป.5 ก็มีไม่น้อย ทุกคนต่างเล่นกันสนุกกลางส่งเสียงเจี๊ยวจ๊าว

โง่เง่าเซะมัด เคียวเฮคิด แค่นี้ไปทะเลมันน่าดีใจขนาดนั้นเลยหรือ ก็แค่ทะเลธรรมดา ว่ายน้ำในสระสนุกกว่าเยอะ ทะเลไม่มีทั้งอ่างน้ำวน ไม่มีทั้งกระดานลื่นขนาดใหญ่

เด็กชายสังเกตเห็นว่าที่นั่งท้ายขบวนยังว่าง เบาะฝั่งตรงข้ามอาจมีคนจับจอง แต่ข้างเถอะ อย่างน้อยก็ได้ครองเบาะคู่คนเดียว

เคียวเฮเดินเข้าไปวางเป้ลงบนเบาะว่าง คนที่นั่งฝั่งตรงข้ามเป็นชายหนุ่มร่างสูงสวมแว่นไรกรอบ สวมเสื้อยืดทับด้วยแจ็กเก็ตดูไม่เหมือน

นักท่องเที่ยว กำลังอ่านนิตยสารซึ่งบนปกมีลวดลายประหลาดกับคำศัพท์
ไม่คุ้นหูเรียงเป็นพืด แม้จะเห็นว่าเขามา นั่งด้วย แต่อีกฝ่ายกลับอ่าน
นิตยสารต่อไปด้วยสีหน้าเรียบเฉย

บนเบาะข้างๆ คับด้วยทางเดิน คุณตาร่างใหญ่ผอมชากับคุณยาย
ใบหน้ากลมนั่งหันหน้าเข้าหากัน ทั้งสองคงเป็นคู่สามีภรรยา คุณยายริน
น้ำชาจากขวดพลาสติกใส่แก้วพลาสติกยื่นให้ คุณตารับมาด้วยสีหน้า
บึ้งตึง ยกดื่มรวดเดียวหมดจนสำคัญเล็กน้อย แถมยังบ่นว่า “รินเยอะไป”
ทั้งสองสวมชุดลาลอง ดูไม่เหมือนคนมาเที่ยว น่าจะเดินทางกลับภูมิลำเนา
มากกว่า

ไม่นานนัก รถไฟก็เคลื่อนขบวน เคียวเฮวงเป็ล่งข้างตัว หยิบ
ถุงพลาสติกใส่อาหารกลางวันออกมา ข้าวปั้นห่อด้วยกระดาษฟอยล์ยัง
อุ่นอยู่ ในกล่องทัพเพอร์แวร์มีไก่ทอดกับไข่เจียวของโปรด

เขากินข้าวปั้นสลับกับดื่มน้ำในขวดพลาสติก ไม่ทันไรก็เริ่มมอง
เห็นทะเลกว้างนอกหน้าต่าง วันนี้ฟ้าใสแทบไม่มีเมฆ ผิวน้ำส่องประกาย
ระยิบ ฟองคลื่นสีขาวพัดระลอกอยู่ข้างหน้า

“แต่ช่วงที่พ่อกับแม่ไปทำงานที่โอซากะ เคียวเฮไปเที่ยวทะเลสนุก
กว่านั่งแกร่วอยู่ในโรงแรมไม่ใช่หรือ”

ยูริผู้เป็นแม่บอกแบบนี้เมื่อสามวันก่อน ทั้งที่การไปบ้านญาติ
ซึ่งอยู่ห่างไกลตามลำพังไม่เคยอยู่ในหัวเด็กชายสักนิด

“แต่จะไหวหรือ ฮาริงาคุระไกลไม่ใช่เล่น” เคอิจิ พ่อของเขาเอียง
แก้ววิสกี้ด้วยสีหน้าเหมือนไม่วางใจนัก

“ไหวอยู่แล้วนะ เคียวเฮเรียนป.5 แล้ว ฮานะลูกคุณโคบายาชิยังไป
ออสเตรเลียคนเดียวได้เลย” ยูริพูดกลางเคาะแป้นคอมพิวเตอร์ หล่อน
คำนวณยอดขายของร้านเป็นกิจวัตรที่ทำทุกคืนในห้องนั่งเล่น

“ก็นั่นพ่อแม่ไปส่งถึงสนามบิน พอถึงที่โน่นก็มีญาติมารับที่สนามบิน

อีก แคนั่งเครื่องบินเฉยๆ ก็ไม่มีอะไรต้องห่วงหรอก”

“เหมือนกันแหละ แคนั่งชิงกันเซ็นแล้วต่อรถไฟธรรมดา จากสถานีรถไฟก็ไม่ไกล มีแผนที่ที่หายห่วงนะ” ตอนท้ายประโยคยურიหันมาพยักพยิตกับลูกชาย

“อือ” เคียวเฮตอบสั้นๆ สายต่ายังจดจ้องกับเครื่องเล่นเกมในมือ เด็กชายรู้ว่าไม่ว่าจะตอบอย่างไร ช่วงที่พ่อแม่ไปทำงานที่ไอซากะ เขาก็ต้องไปบ้านนอกอย่างฮาริงาคุระซึ่งไม่เคยรู้สึกผูกพันอยู่ดี ที่ผ่านมาก็เป็นแบบนี้หลายครั้ง ตอนยายยังมีชีวิตอยู่ แม่ก็มักพาเขาไปฝากไว้กับยายที่ฮาชิโอะจิ แต่หลังจากยายเสียชีวิตเมื่อปีก่อน ที่รับฝากจึงเปลี่ยนมาเป็นบ้านป่ากับลุงเขยฝั่งพ่อแทน

พ่อแม่ของเคียวเฮเปิดห้องเสื้อโดยมีแบรนด์เป็นของตัวเอง ทั้งคู่ทำงานยุ่งตลอด ต้องเดินสายโฆษณาอยู่เนืองๆ บางครั้งเคียวเฮตามไปด้วย แต่วันไหนมีเรียนก็ทำไม่ได้ เด็กชายเลยเริ่มชิน พ่อจะอยู่คนเดียวได้สักคืน คราวนี้ทั้งสองไปไอซากะเพื่อเตรียมเปิดร้านใหม่และต้องอยู่ที่นั่นอย่างน้อยหนึ่งสัปดาห์

“จริงสินะ อยู่ป.5 แล้ว คงไม่เป็นไรมั้ง ตลอดสัปดาห์นี้เที่ยวทะเล ให้นำน้ำใจเลยนะเคียวเฮ อาหารก็อร่อย พ่อจะบอกป้าไว้ ลูกจะได้กินปลาสดๆ ให้เต็มคราบ”

เคอิจิพูดอย่างอารมณ์ดี สงสัยวิสก็ช่วยให้พูดคล่องขึ้น สองสามีภรรยาเถียงกันพอเป็นพิธี สุดท้ายก็สรุปว่าจะเอาลูกชายไปฝากบ้านญาติเหมือนเคย

รถไฟด่วนพิเศษแล่นฉิวเลียบชายฝั่ง ระหว่างเคียวเฮเล่นเกมหลังกินข้าวปั้นเสร็จ เสียงโทรทัศน์มีอืดดังขึ้น เด็กชายกดปุ่มหยุดพักเกมแล้วค้นหาโทรทัศน์แบบพิเศษสำหรับเด็กในช่องกระเป๋าเป้

แม่โทร.มาอีกแล้ว น่ารำคาญ...เคียวเฮคิดพลางรับสาย

“ครับ”

“เคียวเฮ ถึงไหนแล้วลูก”

ถามมาได้ไง แม่เป็นคนวางแผนและจัดแจงเรื่องตัวเองแท้ๆ

“อยู่บนรถครับ” เด็กชายตอบเสียงเบาเพราะพอจะรู้มารยาทบน

รถไฟ

“นั่นหรือ แสดงว่าขึ้นรถไฟเรียบร้อยแล้ว”

“อือ” ผมไม่โง่หรอกน่า...

“ถึงแล้วอย่าลืมสวัสดิ์สูงกับป้าละ เอาของฝากให้ด้วย”

“รู้แล้วครับ จะวางสายแล้ว”

“การบ้านด้วยนะ ต้องทำทุกวัน วันละนิดก็ยังมี ปล่อยให้ฉันกลายเป็นดินพอกหางหมูจะยิ่งลำบาก”

“บอกว่าคุณรู้แล้วไง”

เด็กชายตัดบทแล้ววางสาย แม่พูดเรื่องเดิมเหมือนตอนก่อนออกจากบ้าน คนเป็นแม่ทำไมถึงเหมือนกันหมดนะ

เคียวเฮเก็บโทรศัพท์ ทำท่าจะเล่นเกมต่อ

“นี่”

เสียงทุ้มต่ำดังมาจากไหนสักแห่ง แต่เด็กชายไม่ได้สนใจเพราะไม่คิดว่าจะมีใครพูดกับตัวเอง

“นี่ เธอตรงนั้นนะ” คราวนี้น้ำเสียงเริ่มหงุดหงิดเล็กน้อย

เคียวเฮเงยหน้าจากเครื่องเล่นเกม หันมองด้านข้าง เห็นคุณตาผมขำจ้องมาด้วยสีหน้าน่ากลัว

“ห้ามใช้โทรศัพท์มือถือ” แกบอกเสียงแหบพร่า

เด็กชายตกใจ สมัยนี้ยังมีคนบนรถไฟใช้มือถือบนรถไฟอยู่อีกหรือ สมแล้วที่เป็นบ้านนอก

“ก็...มีคนโทร.เข้ามานี่นา”

เด็กชายทำปากจู๋ไม่พอใจ ชายชราชี้นิ้วมือเหยียดออกมาที่เข้

真夏の方程式

“ปิดเครื่องไว้สิ ที่นี่ห้ามโทร.”

ว่าแล้วแกชี้นิ้วเป็นเชิงให้ดูบนผนังตู้โดยสาร ตรงนั้นมีป้ายเขียนว่า
‘ที่นั่งสำรองพิเศษ กรุณาปิดโทรศัพท์มือถือในบริเวณนี้’

“อ๊ะ...”

“เข้าใจแล้วใช่ไหม ที่นี่ห้ามโทร.” แกพูดอย่างเป็นต่อ

เคียวเฮหยิบโทรศัพท์มือถือจากเป้ ยื่นให้อีกฝ่ายดูโดยไม่ปิดเครื่อง
“มือถือสำหรับเด็กครับ”

อีกฝ่ายขมวดคิ้วหงอกขาว ท่าทางจะไม่เข้าใจว่ามันคืออะไร

“ต่อให้ปิดเครื่อง อีกเดี๋ยวมันก็เปิดเอง ถ้าไม่รู้รหัสก็ปิดไม่ได้ แล้ว
จะให้ผมทำยังไง”

หลังครุ่นคิดเล็กน้อย ชายชราเชิดคาง

“งั้นก็ย้ายไปนั่งที่อื่น ตรงนี้เป็นที่นั่งสำรองพิเศษ ห้ามโทร.”

“จะเป็นอะไรไปละคะคุณ” คุณยายพูดแล้วยิ้มให้เคียวเฮ “ขอโทษ
นะหนู”

“ไม่ได้ มันเป็นกติกาทงสังคม” เสียงชายชราดังขึ้นเป็นลำดับจน
ผู้โดยสารอื่นเริ่มหันมามอง

ซี ขี้บ่นชะมัด... เด็กชายถอนหายใจแล้วหยิบเป้กับถุงพลาสติก
ใส่ขยะเตรียมตัวจะลุกขึ้น

จังหวะนั่นเอง ใครคนหนึ่งยื่นแขนมากดไหล่เขาให้นั่งลงก่อนจะ
ฉวยโทรศัพท์ที่ไปจากมือ

เคียวเฮตกใจมองชายหนุ่มตรงหน้า อีกฝ่ายยังทำหน้าที่เรียบร้อย
ล้วงมือข้างหนึ่งลงในถุงพลาสติกของเคียวเฮ แล้วหยิบกระดาษฟอยล์
ห่อข้าวปั้นออกมา

เด็กชายยังไม่ทันได้พูดอะไร ชายหนุ่มก็จัดแจงคลี่กระดาษฟอยล์
ออกแล้วใช้ห่อโทรศัพท์มือถือ

“แค่นี้ก็เรียบร้อย” ชายผู้นั้นว่าพลางยื่นโทรศัพท์ให้ “ไม่ต้องย้าย

ที่นั่งแล้ว”

เคียวเฮรับมาเสียบๆ รู้สึกเหมือนกำลังดูมายากล มันจะได้ผลจริงหรือ
“โอ๊ยๆ ทำแบบนี้แล้วจะได้อะไร” ชายชรายังไม่เลิก

“กระดาษฟอยล์จะกั้นคลื่นไฟฟ้า” ชายหนุ่มพูดโดยไม่ละสายตา
จากนิตยสาร “การตั้งกฎทำให้ปิดโทรศัพท์มือถือระหว่างอยู่บนรถไฟเป็น
เพราะคำนึงถึงผู้ใช้เครื่องกระตุ้นไฟฟ้าหัวใจ ดังนั้นแม้โทรศัพท์จะเปิดอยู่
แต่หากกั้นคลื่นไฟฟ้าก็โทร.ไม่ติด”

เคียวเฮมองคนทั้งสองสลับกันด้วยความประหลาดใจ ชายชรา
มองคนพูดอย่างกระอักกระอ่วน แต่พอรู้สึกตัวว่าถูกเด็กชายจ้อง แก็ก
หลับตาพลงบนพื้มพำคล้ายเสียหน้า ส่วนคุณยายผุดยิ้มเหมือนโล่งใจว่า
เรื่องจบลงด้วยดี

จากนั้นไม่นาน ผู้โดยสารส่วนใหญ่เริ่มลุกขึ้นยืนเพื่อเอาสัมภาระ
ลงจากชั้นวางเหนือศีรษะ ได้ยินเสียงประกาศแจ้งชื่อสถานีถัดไปซึ่งเป็น
สถานตากอากาศชายทะเลชื่อดัง

พอรถไฟจอดผู้โดยสารครึ่งหนึ่งพากันลง เคียวเฮคิดจะย้ายที่นั่ง
เพราะเรื่องเมื่อครู่ แต่ยังไม่ทันได้ย้าย ชายหนุ่มตรงหน้าก็ลุกพรวด คว้า
กระเป๋าจากชั้นวางแล้วย้ายไปนั่งเบาะห่างจากเดิมราวสามแถว

เคียวเฮเริ่มลังเล รู้สึกเหมือนถูกชิงตัดหน้า เขาเหลือบมองด้านข้าง
เห็นคนตาขี้บ่นกำลังกรน

รถไฟสายนี้แล่นผ่านสถานตากอากาศชายทะเลหลายแห่ง ทุกครั้ง
ที่เข้าจอดสถานี จำนวนผู้โดยสารก็ทยอยลดลงจนโหรงเหรง แต่สถานี
ฮาริงาอูระอันเป็นจุดหมายของเคียวเฮยังอยู่อีกไกล

คนตาเบาะข้างๆ เริ่มกรนหนักหนู แต่คุณยายกลับยังนั่งเหม่อมอง
นอกหน้าต่างด้วยสีหน้าเรียบเฉย ท่าทางคงชินเสียแล้ว เคียวเฮไม่มีสมาธิ
เล่นเกมจึงตัดสินใจย้ายที่นั่ง เขาคว้าเบาะกับถุงพลาสติกแล้วลุกขึ้น

มีที่นั่งว่างเพียง เคียวเฮเดินไปเรื่อยๆ เพราะอยากให้ห่างชายชรา

真夏の方程式

มากที่สุด เห็นด้านหลังของผู้ชายคนเมื่อกี้นี้นั่งไขว่ห้างอ่านนิตยสาร
เคียวเฮชะโกมมองโดยไม่คิดอะไร เห็นว่าอีกฝ่ายเปิดหน้าปริศนาอักษรไขว้
บางช่องเติมครบแล้ว แต่ดูท่าทางกำลังเจอทางตันในโจทย์ข้อหนึ่ง

“เทมเพอแรนซ์” เด็กชายเอ่ยเบาๆ

ชายหนุ่มสะดุ้งหันขวับมา “อะไรนะ”

เคียวเฮชะชี้ตรงช่องว่างในปริศนาอักษรไขว้ “คำถามข้อ 5 แนวตั้ง
‘ใครอ่านกระดูก’ ผมว่าน่าจะเป็นเทมเพอแรนซ์”

ชายผู้นั้นก้มมองตามแล้วพยักหน้า

“ลงตัวพอดีจริงด้วย ชื่อคนหรือ ไม่เห็นเคยได้ยิน”

“เทมเพอแรนซ์ เบรนนัน นางเอกซีรีส์ฝรั่งเรื่อง ‘โบนส์’ เธอสันนิษฐาน
เรื่องต่างๆ ได้จากกระดูกของคนตาย”

อีกฝ่ายขมวดคิ้ว มองปกนิตยสารแล้วบ่นพึมพำ

“ชื่อตัวละครเธอ เอามาเป็นคำถามในนิตยสารวิทยาศาสตร์ได้
ยังไง ไม่แฟร์เลย”

เคียวเฮลงนั่งฟังตรงข้าม อีกฝ่ายยังเล่นปริศนาอักษรไขว้ต่อโดย
ไม่พูดจา ปากกาถูกลื่นซึ่งชะงักนิ่งเมื่อครู่เริ่มขยับอีกครั้ง คงเพราะไขปัญหา
ได้อีกเปลาะ

ชายคนเดิมเอื้อมมือไปยังขวดน้ำชาพลาสติกบนเบาะด้านข้าง แต่
ขณะหยิบมันขึ้นดูเหมือนเจ้าตัวจะนึกได้ว่าดื่มหมดแล้วจึงวางลง

เคียวเฮยื่นขวดพลาสติกยังเหลือน้ำราวครึ่งหนึ่งส่งให้ “ดื่มได้เลย
ครับ”

อีกฝ่ายเบิกตาโตด้วยความประหลาดใจ จากนั้นส่ายหน้าเบาๆ
“ไม่ ไม่เป็นไร”

เคียวเฮรู้สึกผิดหวังเล็กๆ บอกไม่ถูก แต่ขณะกำลังจะเก็บขวดน้ำ
ใส่เป้ ชายตรงหน้าก็เอ่ยว่า “ขอบใจ” เด็กชายตกใจเงยหน้าพรวด สายตา
จึงประสานกันเป็นครั้งแรก อีกฝ่ายรีบเบือนหน้าไปทางอื่น

เมื่อใกล้ถึงสถานีฮาริจิมะ เด็กชายหยิบแผนที่จากกระเป๋าทางเกง
ชาลัน เป็นแผนที่ที่พิมพ์มา ไม่ได้เขียนด้วยมือ ในนั้นระบุที่ตั้งของโรงแรม
แบบญี่ปุ่น ‘โรกุงันโซ’ ซึ่งทางโรงแรมส่งแฟกซ์มาให้เมื่อวาน

เคียวเฮตะไปแล้วเมื่อสองปีก่อนกับพ่อแม่ แต่ตอนนั้นขับรถไม่ได้
นั่งรถไฟ วันนี้จึงเป็นครั้งแรกที่จะต้องเดินทางไปเองจากสถานีรถไฟ

ขณะเด็กชายกางแผนที่ตรวจสอบตำแหน่ง ชายตรงหน้าถามขึ้น
“จะพักที่นั่นคนเดียวหรือ” คงคิดว่าไม่เหมาะสำหรับเด็กประถมอย่างเขา

“บ้านญาติครับ” เคียวเฮตะตอบ “ลุงกับป้าเป็นเจ้าของโรงแรมนี้”

อีกฝ่ายพยักหน้ารับรู้ “ที่นั่นเป็นยังไง”

“เป็นยังไง”

“หมายถึงตีหรือเปล่า มีจุดดึงดูดให้น่าเข้าพักไหม เช่น ที่พักใหม่
สะอาด วิวสวย หรืออาหารอร่อย ทำนองนี้นะ”

เคียวเฮตะเอียงคอ “ผมจำไม่ค่อยได้ครับ เคยไปแค่คนเดียว ตึกเก่ามาก
วิวก็ไม่ค่อยสวยเพราะอยู่ห่างจากทะเล อาหารก็งั้นๆ”

“อืม ให้ฉันดูหน่อยได้ไหม”

เคียวเฮตะยื่นแผนที่ให้ อีกฝ่ายใช้ปากกาถูกลิ้นจดหมายเลขโทรศัพท์
ที่อยู่ และชื่อโรงแรมด้วยอักษรคันจิลงบนที่ว่างในนิตยสารแล้วฉีกเก็บไว้

“นี่อ่านว่าอะไร เรียวกุงันโซ¹ ถูกหรือเปล่า”

“‘โรกุงันโซ’ หน้าโรงแรมมีป้ายหินแผ่นใหญ่”

“จั้นหรือ ขอบใจ” ชายผู้นั้นว่าพลางส่งแผนที่คืน

เคียวเฮตะพับแผนที่ใส่กระเป๋า รถไฟลอดพื้นอุโมงค์พอดี รู้สึกเหมือน
สี่ของน้ำทะเลสไล่อิ่งขึ้น

¹ อักษรคันจิมีเสียงอ่านหลายแบบ ชื่อโรงแรมเขียนด้วยอักษรคันจิได้ว่า 『緑岩荘』 มีความหมายว่า
บ้านพักตากอากาศที่มีหินสีเขียว

CONTACT US!

@DaifukuPub

www.facebook.com/DaifukuPUB

www.booktime.co.th

DAIFUKU

ฤดูร้อนของ ยุกว่า มานาน นักฟิสิกส์อัจฉริยะ
ไม่น่าเบื่อเพราะมีการประชุมทางวิชาการ
ณ เมืองฮาริงเจอร์ ที่ขึ้นชื่อเรื่องทะเล
ทว่าโรงแรมที่เข้าพักกลับเกิดเหตุ

มีชายคนหนึ่งพลัดตกจากที่สูงกระแทกโศกหินเสียชีวิต

เรื่องยิ่งกลับตาลปัตรเมื่อผู้ตายคืออดีตสายลับ
ฝ่ายสืบสวนสอบสวน สำนักงานตำรวจแห่งชาติ
ซึ่งในอดีตเคยจับกุมผู้ร้ายฆ่าคนที่เคยอาศัยอยู่ในเมืองนี้
นี่เป็นการฆาตกรรมหรือเป็นเพียงอุบัติเหตุกันแน่

ขณะเดียวกัน คุณานางิ ชุนเป ตำรวจสายลับ
ก็ได้รับคำสั่งด่วนให้สืบเงื่อนงำอะไรบางอย่าง
สิ่งนั้นจะเกี่ยวข้องกับเหตุการณ์ที่ยุกว่าเผชิญหรือไม่
เรื่องราวการสืบสวนสุดอลังการได้เริ่มขึ้นแล้ว!

น่าแปลก...ความสัมพันธ์ที่มีต่อเด็กๆ ในเมืองนี้
ไม่ก่อเกิดผดผื่นคันต่อนักฟิสิกส์
ทว่ากลับสร้างความพึงพอใจจนถึงความห่วยโยด้วยซ้ำ

นิยายสืบสวนอันโด่งดังเล่มนี้ เคยพิมพ์ฉบับแปลไทยในชื่อ “สมการเบือนเลียด”

ปกาสืบสวน

ISBN 978-616-448-016-2

SM 0012

260.-

www.booktime.co.th